

Bon vespre a totes i a tots.

Quan l'estimat Jordi Grau em va demanar que, en nom de la Xarxa, glosés els 40 anys de Televisió de Girona, van passar dues coses: la primera, vam/vaig sentir un honor i un agraïment immensos (gràcies Jordi, magnífica Junta de la demarcació i apreciadíssima Anna). La segona és que em va venir al cap la primera vegada que vaig estar a la tele. Va ser, diria que l'any 2013, hi vaig venir amb el meu cap, en Marc Melillas, a una reunió amb diversos directors de televisió de la demarcació, l'Àlex, en Jordi Martí, en Manel Rius, la Lluïsa... Volien fer alguna cosa d'abast gironí i d'allò els *Al dia comarques de Girona*, que han estat referent per impulsar els diversos programes territorials que La Xarxa coprodueix arreu de Catalunya.

D'aquella primera visita tinc molt present la impressió que em van donar els estudis, sobretot el plató, l'únic que conec que dona directament al carrer. Els estudis són una excel·lent metàfora dels atributs del mitjà: pràctic, sense ostentacions i amb una característica essencial, obert i tocant de prop els gironins i les gironines.

Explicar la ciutat des del rovell de l'ou d'on passen les coses no és cosa d'ara, ha estat una constant des que, l'any 1985, aquell grup de persones interessades pel cinema, pels documentals, seguint el moviment que s'havia iniciat a Cardedeu, a Mataró o a l'Hospitalet... van decidir impulsar una televisió local a Girona (per cert, instal·lant-la a la Carretera de Barcelona 42, número que coincidia amb el del canal que ocupaven), una iniciativa, la de la televisió local a Catalunya, que ha estat pionera i, m'atreveixo a dir, única en el món, i que, en molts aspectes, ens defineix com a país.

Perquè es basa en l'esforç, en la constància, en la defensa de llibertats essencials per a l'ésser humà, com la d'expressió i la d'informació. Perquè la televisió local a Catalunya no seria com és, o en molts casos no seria, sense persones, com en Joaquim Vidal, que amb altes dosis de filantropia, aporten recursos materials o immaterials per, des dels mitjans locals, tenir ciutadans i ciutadanes més informats, més formats, més

cohesionats amb el seu territori, en definitiva, més lliures.

La Xarxa és suma, per tant, aquesta glosa no compliria l'encàrrec d'en Jordi si només la fes jo. Què diuen de TV Girona els companys de Maternitat? Fent una mena d'*Efecte Mosaic* amb les respostes, quedaria així: insistents, disposats, festius -perquè tenen un gran interès en temes culturals-, servicials, eficients, arriben a tot arreu encara que sigui amb una sabata i una espadenya, sempre tenen un sí.

Però, és clar, la Xarxa no només és la relació entre Girona i Maternitat, la nostra xarxa és omnidireccional. Per això, per intentar que tot quedés rodó, com el programa d'en Josep Cabassés, us porto l'opinió que en tenen tres grandíssims noms de la televisió local a Catalunya.

Començo per un d'aquesta demarcació, en Jordi Martí, de Corisa Media Grup, referent de la televisió a Ripoll i Olot. "Té molt de mèrit aconseguir ser un referent en una ciutat com aquesta" em deia en Jordi, en el sentit que, en llocs més petits hi ha un major sentiment de pertinença "ells estan a tot arreu, són un referent", insistia.

En el mateix sentit anava un altre dels grans noms de la nostra televisió local, en Xavier Abelló, de TAC12, la televisió pública del Camp de Tarragona. "40 anys d'una televisió local capital de demarcació són com 80 d'una altra", en aquest cas, ho atribuïa a la dificultat de competir amb molts altres mitjans i em demanava que insistís en què "fer 40 anys a Girona és molt potent".

I finalment, en Joan Cal, històric director del *Segre* i de la Televisió de Lleida, destacava l'esforç de TV Girona per tenir visibilitat pública, una programació de qualitat, que tant ha aportat a La Xarxa, la voluntat de fer les coses bé, l'acceptació social i un reconeixement a la propietat: "Els bons mitjans necessiten bons empresaris" em deia en Joan.

Mirin, una de les millors coses de treballar a La Xarxa és conèixer gent meravellosa, grandíssims professionals del periodisme, com els d'aquesta televisió, que no tenen la projecció personal dels qui treballen en grans aparadors, però que fan periodisme de debò, del de carrer, del que contrasta, del que aixeca temes, són els qui fan que les coses passin i que aquesta professió segueixi sent útil.

Una de les millors coses de ser consellera delegada de LX és treballar, dia a dia, amb herois i heroïnes que estan al capdavant d'aquests mitjans i que fan que l'impossible sigui possible, combinant la gestió econòmica, de personal, comercial i, si cal, fent d'operador de càmera en una connexió en directe de l'Enderrock.

Parlo a diari amb directors i directores de televisions locals però n'hi ha un que hi ha períodes que no diu res, així que, de tant en tant, li envio un whatsapp i li pregunto "Va tot bé?". Generalment la resposta és que sí, que estigui tranquil·la, però que hi ha coses millorables. Sé que el seu silenci està motivat per una feina ingent, que obliga a estar a sobre de tot, des del més gran al més petit, amb un lideratge que ha impregnat la manera de fer i de ser de la Televisió de Girona que ara coneixem.

Sovint la seva resposta acaba amb alguna cosa així com "tot costa molt" i no m'estranya, és adn de la televisió local a Catalunya. Sempre ens ha costat i ens costa tot molt, però afortunadament tenim herois i heroïnes que saben molt bé que "que costi no vol dir que sigui impossible".

Hauran deduït que a aquest director al que em refereixo, avui no cal que li envii un whatsapp per preguntar-li si va tot bé, ho puc fer des d'aquest faristol. Àlex Martí, director de TV Girona, suposo que avui sí va tot molt bé, oi?

Per molts anys a tots i a totes els qui ho heu fet possible.